

Ještě by se slušelo dodat B-16, ale záměrně tak nečiním, protože jindy korektní a partnerský duch těchto souběžných a vlastně pupeční šňůrou propojených filmových akcí, bere s léty za své a „Malá B - šestnáctka“ se stává jakoby dotěrnou přítelkyní pro až macešsky se projevující „B - šestnáctku velkou“. Sám za sebe říkám, že je to škoda, ale nadějná a rok od roku životaschopnější Malá šestnáctka a její obliba, dává naději do budoucna, státi se, ne-li rovnocennou významem a věhlasem, ale i zajímavější a vstřícnější platformou zvláště pro české autory, jimž velká B-16 příliš prostoru nedává.

Což mě přijde velmi kontraproduktivní a rozhodně neobstojí argument Velké šestnáctky, že filmy tuzemských autorů nedosahují úrovně filmů zahraničních. I když bráno zřetelem soutěžní přehlídky letošní, jejich nedostatky zřejmě je ta skutečnost, že nebyly dostatečně pornografické.

Dovolte mi vsuvku z mé filmařské, ale také mladistvé historie, protože jsem se dopracoval poznání, které by měl možnost podstoupit každý mladý filmař, který se cítí pevný v kramflecích a chová se jak mistr světa. Už je to drahně leť, co jsem byl pozván na Filmový festival animovaných filmů v Zagrebu, což je jedna ze stěžejních a respektovaných filmových přehlídek na světě. Jel jsem tam s filmem Toman a lesní panna, a také s pocitem, že již jsem profík a borec, který ví své, ale již z první projekce jsem se vracel, jako poslední patlal a trouba, protože tu úroveň a bezbřehost originality a pocitové lehkosti bych v tom, co umím, a hlavně, jak k tomu přistupuji, nedosáhl ani za celý svůj život. Jen jsem nevěřičně kroutil hlavou a v duchu si říkal, co tam k sakru dělám, na co si to hraju, proč raději nedělám úplně něco jiného... fakt jsem měl nápinky toho nechat!

Ještě jsem ale ani nedošel do hotelu a začalo se to ve mně obracet, najednou jsem dostal takový pomyslný kopanec a vzduch se ve mně vlna entuziasmu a nadšení a opadly ze mne všechny zábrany a já se bytostně těšil, abych už byl doma a vlnit na to, jak se říká. Za dva roky na to jsem dostal ve Venezuele Cenu za animaci.

No a proč by B-16, nemohla být tím pomyslným kopancem mladým českým autorům; jde jen o to přijat je do soutěže a zkonfrontovat jejich filmy se zahraniční produkcí, holt je v tom nechat vymáchat, ať klidně chodí pár dní kanálama, na věhlasu přehlídky by to jistojistě neubrlo a autoři by to - ti, co by nezatrpkli - určitě časem ocenili a B-16 by měla zásluhu o český film! A to rozhodně není k zahození.

No a pokud je pro Velkou šestnáctku problémem udělení tradiční ceny Petra Hviždě, docela bych uvítal, že by se udělovala na Malé 16. Nejen proto, že by se zvýšil kredit Malé 16 a opět začala fungovat ta pomyslná pupeční šňůra, ale i proto, že film pro tuto cenu by určitě vybraní členové Spolku pro alternativní film a B16, jmenovitě třeba Sárka Tryhuková, základní to hybatelka Malé šestnáctky, a také Miloš Henrich, základní hybatel šestnáctky Velké. A ze všech došlých filmů by vybrán byl ten, který nejlépe koreluje s duchem tvorby Petra Hviždě a definicí jeho věku, a tato volba by šla úplně mimo následný výběr Velké 16, i s tou alternativou, že by do Velké vybrán nebyl. Mně to přijde docela logické a jediné oboustranně akceptovatelné, i s tím, že si uvědomuji, že filmů na výběr je několik stovek.

Ale když to šlo před pár lety, proč by to nešlo, pravda, i teď!

Ale dosti lkaní: Po jedenácté se letos sešli mladí filmaři ve Středisku volného času Labyrint v Brně Bohunicích, aby prostřednictvím filmů napsali svou pomyslnou trh, kde už čekala trojice porotců, aby je spravedlivě ohodnotila a ty nej, nej navíc i ocenila.

Je jistě známo, že velká B-16 i malá B-16, jinak řečeno Malý filmový festival mladé tvorby, je soutěž krátkých hraných filmů. Na malé šestnáctce navíc nastává i dělení podle věku autorů a příslušnosti k vícečlenným filmovým uskupením s dospělým vedením.

Letošní soutěž obnášela 23 filmů českých a slovenských autorů, s přirozeně rozdílnou úrovní filmařskou a dramatickou, nutno však dodat, že ve značné většině filmů nadprůměrných a originálních

objevných! Některé filmy již s sebou nesly pečeť zřetelného talentu, jiné vynikaly myšlenkou, byly tu filmy akcentující estetiku obrazu, další nabízely zdánlivě jednoduchá řešení zobrazovaných problematik, která kupodivu fungovala; a našly se i filmy, které jakoby ukazovaly odvrácenou stranu svého příběhu s tím, že se divák, přenosem do pozitivu snadněji dostane k jádru zamýšleného. A v neposlední řadě lze vyzdvihnout filmy humorné a konstatovat, že zajímavé bylo i časté využívání kresby a kvalitní grafiky nahrazující tu rozlehlou scénografii, tu zase sloužící k podpoření srozumitelnosti filmu.

Pro mne byly filmovým zážitkem tyto filmy: **BERAN NA KLÍČEK**, autorské dvojice Anna Korecká a Martin Modrý, film milý a zároveň jaksi jednoduše moudrý s jasným posláním, že láskou lze vyřešit i to, co se v daném věku a uprostřed rodiny zdá nepřekonatelné a jakoby definitivní. Není s podivem, jak různorodě lze tuto životní moudrost sdělit, ale je s podivem, že se najde další a neméně osobitá a originální verze jednoho a téhož. Paráda!

Film s názvem **FALL**, natočený Valérem Futejem, je formálně skvěle vystavěný příběh bezvýhodnosti vedoucí až k sebevraždě úmyslným hlavní postav. A pak film **RUSÁK**, Efima Groutského, filmařsky zručně načrtnutý střet člověka narozeného a žijícího v jisté zemi, a jehož místní vrstevníci si útoky na něj řeší mindrák „pochopitelné“ nenávisti k zemi jeho rodičů.

Ale neméně jsem si pošmákl na dalších filmech, jmenovitě **MÚZY KRÁL ZE ZÁKLADKY** Daniela Pupsy - dlouho jsem neviděl tak skvělou a nádherně parodickou podívanou ze školního prostředí, **OKNO VE VLAKU** od dvojice Mirek Obrátil a Martin Slováček, u něhož nemohu nedodat: výtečná kamera! Příjemným filmovým počinem bylo **DRAMA A LA NONSENS** od Matyáše Poláka, dobrá „ptákovina“ plná hloupůstek a mně libého humoru; pak nádherně aktuální a ani současnou justici nešetrící **MORD** Hynka Růžičky se skvěle namíchanou krásnou muzikou, a slušně nahozený jakoby výsek z rozsáhlejšího děje s názvem **PONECHÁNÍ OSUDU** Patrika Poláka. Nezmínit se nelze o filmu s číselným označením **VII**, který do soutěže zaslal Dominik György, jehož, řekl bych, anti opus na lidské vlastnosti, dominuje v promyšleném taktování děje, ale díky zdlouhavosti a minimálnímu ději se jakoby sám chytne do vlastní pastě.

Jak rozhodla porota lze si najít na Filmdatu, divákům se nejvíc zamlouval film **BERAN NA KLÍČEK** a zřejmě u něj, mimo nesporný filmový zážitek, zavázily i originální a vtipné titulky.

Touto větou bych prakticky mohl skončit, protože čím jiným lze uzavřít článek o filmové přehlídce, než sdělením o rozdaných cenách. No ale tady to nejde. Malému filmovému festivalu mladé tvorby totiž předchází dva dny usilovné práce mladých přítomných filmařů, kteří přijeli nejen soutěžit se svými hotovými filmy, ale také za přítomnosti lektorů, rádců a helfrů a stejně postižených kamarádů či spolužáků, natočit něco nového, něco, co se vyloupne na místě, když dají hlavy dohromady a shodnou se na jedné myšlence.

To, že dopoledne absolvují filmový seminář, je jen jakousi předehrou, nasátím nových vědomostí a cílenými otázkami ověření si správnosti svého pohledu. Poté se vydatně nasýtí a napojí a pak už je ta pravá chvíle, aby se vydali na zrychlenou dráhu natočení svého nového filmového dílka, o kterém snad jen v hrubých obrysech tušili, o čem to bude, ale nebylo jasno, s kým bude točit a kde to natočit, jakou techniku použije a jak to dopadne s postprodukcí – ale na to je ještě čas, moře času, respektive pouhých 24 hodin! A ty letí jako splašené!

No ale podařilo se a v pátek podvečer, jako již minulý rok, se celé osazenstvo přesunulo pod ochranná křídla Studia Lávka a potažmo Mirka Obrátla, kde jednotlivé filmové miništáby prezentovaly, co se jim za těch neúprosných 24 hodin poštěstilo zplodit.

Pětice filmů, které, po několika kosmetických úpravách zřejmě uvidíme v soutěži příští rok, nabídla pět různých námětů a dramatických poloh, ale také výpověď o nemalé filmařské erudici jednotlivých tvůrčích kolektivů. Samotná projekce a následná debata o zhlédnutých filmech se nesla v duchu kolegiální spřízněnosti a vzájemného respektu a byla kouzelnou a tvůrčí tečkou za neúprosným filmovým 24 hodinovým maratonem, v němž nebylo poražených, ale vítězové byli všichni!

Posuďte sami: **JARINOVA ODYSSEA**, film Petra Ondrouška a Jakuba Hemaly a jejich kolektivu ze ZUŠ Zastávka u Brna, s laskavou a vstřícnou patronací Ludmily Brestičové a Evy Kokešové, je remake, ergo předělávka, již dříve živelně natočeného kostýmového příběhu o cestování časem, jakési české verze *Návštěvníků*, který v nové verzi má již určitý rádk, čitelnější dějovou linii a krásný latentní humor. Není marné navrátit se k tomu, co má potenciál, jen se to holt prve nepovedlo.

Režisér, kameraman, střiháč a já dodávám nadějný a talentovaný filmový mág Patrik Polák, je podepsán pod filmem s názvem **POZOR LÁSKA**. Kouzelný příběh o lásce na první pohled, který nám přibližuje vypravěč Denis Kučera a s neskonalou bravúrou a komediálním talentem odehrává skvělý Matyáš Polák v roli Karla. Dobře vystavený černohumorní příběh s citlivě odhadnutou a nasazenou pointou je jen potvrzením mých slov o filmařském talentu Páti Poláka.

Studenti gymnázia T. G. Masaryka, Vítězslav Schmid, Patrik Přinesdomu a Karolina Bartůšková, rozehráli v akčním hororovém dramatu **LENOŠI**, tvůrčí muka trojice scénáristů, kteří si vzájemně zamítají nápad toho druhého a prosazují nápad svůj. Filmařsky je to uchopeno tak, že každý svoji verzi těm druhým reálně odehraje v různých dramatických polohách, takže k vidění je Drama, poté Horor i Akční podívaná. Výborný nápad, ale natočit tři, byť i velmi krátké, rozdílné filmečky, by přece jen zasluhovalo více času.

BAD CHOICE, či jak říkáme my na Moravě, **ŠPATNÁ VOLBA**, je zajímavý film o nenaplněném vztahu mileneckém, ba i manželském; jakási hořká, ale ne odevzdaná výpověď o vztahových zákrutách, o nenaplněnosti lásky, lidské zbabělosti a zradě a o dobrovolném upozadění se a následné definitivní rezignaci. Toto vše prožíváme s hrdinkou a průvodcem a hybatelem děje je nám její vnitřní hlas, mimochodem skvělý přednes (maminka autorky) a natočeno bylo skupinou filmových kamarádů kolem autorů, Natálie Burešové a Lukáše Skály.

Na závěr jsem si nechal film Dominika Györgyho, který operativně přehodnotil svůj projekt, který chtěl realizovat v Brně a z důvodů velkého zpoždění na železnici, a tedy více než jistého nestihání, natočil svůj příspěvek cestou ve vlaku a nazval jej jen tak informativně **BRNO B-16**. Vznikla romantická pocitová podívaná dokonale zobrazující atmosféru příjemného cestování ve společnosti dívek, jakéhosi slastného a nikdy nekončícího dolce far niente. Nasazená hudba krásně koreluje s obrazem a dává filmu sympatický rozměr a punc velmi, opravdu velmi vydařeného filmového klipu.

Tak, co na to říkáte? Zjednodušeně řečeno paráda, paráda pětkrát a pokaždé jinak!

No a to je vše. Krásně hektické a tvůrčí aktivitou nabitě dva dny filmové dílny plus den soutěžní zakončeny jsou a v hlavě již se zvolna rodí myšlenky na příští, dvanácté setkání mladých filmařů a jejich fandů a přátel filmu.

Když jsem se pak v penzionu hotovil ku spaní a stál u otevřeného okna, rozlehl se nocí hlasitý výkřik, „Bože, proč jsem si to tak dlouho odpíral!“ Zavřel jsem okno, zhasl světlo a ulehl. A usinal jsem se vědomím, že to určitě zvolal nějaký mladý filmař, který se poprvé letos konečně zúčastnil Malého filmového festivalu mladé tvorby, a nebesům sděloval, jak ho to strašně, ale strašně mrzí. Takže milí mladí filmaři, nejen rozum, ale i kameru do hrsti a ať nedopadnete jako on!

Milan Šebesta

